

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Aulicæ vitæ imaginem, in recensita historia proponi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

pore, intercept, atque miserandum in modum, in ipsis plateis, contrucidauit. Hic fictæ amicitiæ, & simulatæ virtutis, regniq̃ue, per summum nefas, affectatæ fructus fuit: hæc tot cædium designatarū compensatio. Quamquam neque ipse etiam iuuenis tam funestum & atrox facinus impunè tulit. Nam rege, ob patratum scelus, illi grauer offendit, aliud maius facinus cogitauit: vt supplicium euaderet. Quippe, restaurata conspiratione, id effecit, vt rex captus in viocula duceretur. Vnde tamen populi impetu ereptus, iuuenem in custodiam abripi iussit; ex quo tota intellecta est conspiratio. Iuuenis oculis orbatus, deinde incisis supra talos neruis gradiendi facultatem, demum etiam vitam miserimè perdidit. Tandemq̃ue ceteris etiam rebellibus domitis, ac locis munitissimis recuperatis, rex, per multos annos, regnum deinceps tranquillum tenuit.

Hæc est vita aulicorum; quæ multa docet. Nam primò, cui ea placet, eam eligat. Mihi videtur tutius inter Scyllam & Charybdin nauigari. Deinde etiam atque etiam considerent Principes, quanti discriminis sit, veteres, & fideles consiliarios ab aulis remouere; atque eorum loco, obscuros, nouos, adultores, quadruplatores suscipere, qui Sirenium more suaves potiùs, quàm vitales occinant cantilenas; totamq̃ue Reipublicæ nauim, non in portum, sed in scopulum inferant. Videant etiam quàm periculosum sit, vni omnia committere; vnã audire dumtaxat; vni omnia credere; querelas contra eum delatas, tamquam ex inuidia ortas repudiare; plures oculi plura vident. Animaduertant quoque, quàm temerè se se exponant potentie in alium à se translata; dum enim ipsi à se labores molestiamq̃ue in talem reijciunt; reijciunt vnã etiam auctoritatem. Nec rarò cum auctoritate regna ipsa amittuntur. Quæ, si diuina protectione, ad eiusmodi inuales non transeunt; tamen satius est, nec sibi metuendi, nec alij facere sperandi occasionem. *Vidisti aliquando eam* Senec. ep. 15. *uenem missa frustra panis aperto ore captantem? ait Seneca, quidquid accipit, protinus integrum deuorat, & semper ad spem futuri hiat. Idem uenit nobis, quidquid expectantibus fortuna proiecit, id sine vlla voluptate demittimus, statim ad rapinam alterius erecti & attoniti in Epoureum illud chaos incidimus: inane sine termino est. Ambitioso primùm*

IV.

Senec. ep. 15.

Kkkk 3

mùm

mum gratia placet, & sustentat fauor Principis; postea potestas concessa erigit; mox titillat gloria; denique vt flamma in incendium, ita delectatio honoris erumpit in libidinem dominandi. Quod aded commune est, vt etiam in ipsis Religiosis Ordinibus, cui nimium fideitur, nimium insolecat, coneturque tandem cum de gradu ipsum deicere, qui ei nimium se fecit familiarem. Quod si Rex, si Princeps attendere debet, ne cui nimium credat, quana erit inter ipsos aulicos amicitia constantia? quod confidentia fundamentum? Illine tu fidis, quem Principi suo vides non esse fidelem? Illius foedere niteris, qui, vt placeat, virtutem mentitur? Maximum indicium malae mentis est fluctuatio, & inter simulationem virtutum, & amorem vitiorum assidua iactatio. Quid de illo tibi promittis, quem scis noctu ad lupanaria, volupratis causa; interdium, fama gratia, ad templa accedere? Politicorum nunc ista ars esse dicitur. Hi tales maximè aulis idonei putantur; qui in Machiaueli schola, aliud promptum in ore, aliud clausum in pectore habere didicerunt. *Verba bilinguis, quasi simplicia.* Nihil putes sincerius: & ipsa perueniunt usque ad interiora ventris; quia veneni instar, tunc demum sentiuntur, quando admittuntur. Itaque nihil his in aula perniciosius. Nocent domino, nocent seruis. Quia *Princeps qui libenter audit verba mendacij, omnes ministros habet impios:* vident enim, se non libenter audiri, si non sciant mentiri. Atque hoc ipsum inter aulicos, quam gignit opinionem? quam fidem? Aegyptijs olim, quia nullus mentendi modus, summaque eius vitij impunitas erat, nemo credidit; & Epænetus dicere solebat, *mendaces omnium scelerum & iniuriarum authores esse.* Qui enim semel à veritate deflexerit, hic non maiore religione ad periurium, quam ad mendacium perducitur consuevit. Hoc itaque fieri necesse, vt, vbi tales maximè idonei censentur, vel omnes tales sint, vel tales putentur. Si tales putantur, quid illis fideitur? Fortasse ille ipse est proditor tuus, qui fidelissimum se fingit? Enimuerò, esto bonus sit; esto sit verus amicus, quis id certò nouit? quis non timet? quis non suspicatur? praefertim in eo loco, in quo quotidianum est, vel fallere, vel falli? Et vel ided quotidianum, quia *mendacia, si non habent, quem desipiant, ipsa sibi mentiuntur.* Sicut ait Psal. *Mentita est iniquitas sibi.* Quid

Prou. 18. 8.

Prou. 29. 12.

Alex. lib. 6.
cap. 10.

Plutarch. in
Lacon.

S. Chryf in
6. 21. Matth.

Quid multa dispero? iustissima talionis poenâ, mendacia à mendacijs, & ficti amici à fictis amicis puniuntur; insidiæque insidijs compensantur; & qui, ad modum Præfecti regij, vt occideret, mentitus est, meritò ipse mendacijs decipitur, vt occidatur.

Ne quis autem existimet, Principes, aut Reges ista talia pati tantùm, non etiam agere, Albertum Cranzium adeat, apud quem inueniet, An. Christi 998. Othonem III. Imp. Roman. profectum, quo in itinere, iuxta Mutinam in villa Amula dicta diuertit. Ibi ea acciderunt, quæ magna admiratione digna metro scripsit Gotefridus Viterbiensis. Augusta vxor illius, Maria nomine, Regis Aragonum filia eodem hospitio vsa, hospite quoque abuti voluit. Nam loci dominus erat Comes, vir integerrimus, æquè formâ ac genere & opibus præstans. In hunc procax femina, Imperatrix oculos coniecit. Oculos secuta est cupiditas: hanc impudentia, qua præualefcence, non verita est ab eo crimen petere. Horruiet Comes iniquam petitionem, & fortiter reiecit, nomen sæculi illius Iosephus. Sed & illa Putipharis vxori libidine par, eandem contempta, furore quoque est imitata. Siquidem repulsam passa, atque amore in odium verso atrocem calumniam vertit in innocentem, eumque apud Imperatorem accusauit, quasi pudicitiam suam perentasset. Nimirum credulus est zelus maritalis, ea de causa & Otho vxoris calumnia fidem adhibuit, atque subito calore abreptus Comitem extemplo capite plecti iussit. Quod vbi ad coniugem Comitis fuit perlatum, dolore amens cucurrit, & sublatum de terra mariti caput, ingenti audacta, (quam pudoris ac timoris nescius furor ministravit) ante Othonem pro tribunali sedentem in medium proiecit, incredibili vociferatione, viri sui innocentiam protestans, & immeritæ necis illatæ vindictam expetens: neque alium iudicem, neque reum in terris querens, quàm Imperatorem ipsum, tunc iura reddentem, & iniuriam innocentissimo sanguini facientem. Et quia alij testes deerant, ad naturam atque elementum prouocauit, contrectationem ferri candentis in probationem, & veritatis indicem offerens. Non potuit Imperator contra eiusmodi testem excipere. Parantur omnia, ferrum ignitur. confluunt spectatores, sedet Otho, & vult in muliere Scæuolam spectare. Mulier innocentiæ

V.

Albertus
Cranz. in Sa-
xon. lib. 4.
cap. 24 Siffi.
presbyter in
Epitome Ba-
ron. tom 10.
Anno 998.

tiæ